

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 420/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. mája 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka o sťažnosti JUDr. P. P., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 14/2004 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 14/2004 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Senica prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 14/2004 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. JUDr. P. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Senica p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Senica je p o v i n n ý uhradiť JUDr. P. P. trovy konania v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. T. P. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti JUDr. P. P. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2008 doručená s'ťažnosť JUDr. P. P. (ďalej len „s'ťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 14/2004.

2. Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že konanie je vedené na okresnom súde od 23. februára 2004 [potom, ako mu vec bola postúpená na konanie Okresným súdom Žilina, o zaujatosti ktorého (a následne aj o zaujatosti Krajského súdu v Žiline uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Nc 112/03 zo 7. októbra 2003) po s'ťažovateľom vznesenej námietke rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 10 NcC 40/03 z 1. decembra 2003] o žalobe o ochranu osobnosti. Podľa tvrdení s'ťažovateľa je porušovateľom ním označených práv priznaných ústavou a dohovorom okresný súd, na ktorom konanie trvá už viac ako 5 rokov.

3. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že vo veci boli do dňa podania sťažnosti vykonané štyri pojednávania, pričom posledné sa uskutočnilo v marci roku 2006. Uviedol tiež, že 9. novembra 2007 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na ktorú nedostal odpoveď. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica sp. zn. 5 C 14/2004 porušené bolo.

2) Okresnému súdu Senica prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 14/2004 konať bez zbytočných prietahov.

3) JUDr. P. P. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 200.000,- Sk (slovom dvestotísíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Senica povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacoch od právoplatnosti tohto nálezu.

4) Okresný súd Senica je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania sťažovateľovi, na účet právneho zástupcu JUDr. T. P. tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

4. Ústavný súd sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uznesením č. k. I. ÚS 420/08-10 z 10. decembra 2008 ju prijal na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd vyzval listom zo 17. marca 2009 predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k prijatej sťažnosti. Predsedníčka okresného súdu JUDr. E. H. listom sp. zn. Spr 1618/09 zo 6. apríla 2009 ústavnému súdu oznámila, že vo veci netrvá na ústnom pojednávaní, vo svojom vyjadrení uviedla, že sťažovateľom uvádzaná sťažnosť na prietahy v konaní jej nebola doručená a sťažovateľ na výzvu na predloženie jej kópie nereagoval. Vo vyjadrení ďalej podrobne uviedla chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom,

z ktorej podľa jej názoru vyplýva, že okresný súd konal vo veci priebežne a priet'ahy v konaní v období od 11. apríla 2006 do 13. júna 2008 nevznikli nečinnosťou okresného súdu, ale nerozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) o oslobodení od povinnosti mlčanlivosti.

6. Právna zástupkyňa s'ťažovateľa doručila ústavnému súdu 18. mája 2009 podanie s prílohami, v ktorom dokladuje, že s'ťažnosť na priet'ahy v konaní okresného súdu z 9. novembra 2007 mu bola doručená ako doporučená zásielka 12. novembra 2007 a kópiu s'ťažnosti spolu s dokladom o jej doručení zaslala okresnému súdu 2. apríla 2009.

II.

7. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom s'ťažnosti a jej doplnením, vyjadrením predsedníčky okresného súdu a skutočností vyplývajúcich zo spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 14/2004 zistil tento priebeh konania:

Konanie vo veci začalo pôvodne na základe návrhu na ochranu osobnosti podaného s'ťažovateľom spolu s navrhovateľom JUDr. J. R. (ktorý neskôr svoj návrh zobral späť, takže konanie vo veci je vedené v súčasnom období len voči s'ťažovateľovi, pozn.) 18. augusta 2003 Okresnému súdu Žilina, pričom s'ťažovateľ bezprostredne po podaní návrhu požiadal o prikázanie veci z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava III a následne 5. septembra 2003 podal námietku zaujatosti všetkých sudcov Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline. Po rozhodnutí o námietke zaujatosti Krajským súdom v Trnave a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bola vec prikázaná 23. februára 2004 na rozhodnutie okresnému súdu, v postupe ktorého namieta s'ťažovateľ priet'ahy v konaní, ku ktorým dochádza predovšetkým v dôsledku jeho pretrvávajúcej nečinnosti a jeho nesprávnou organizáciou procesného postupu.

Ústavný súd vychádzajúc zo spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 14/2004 a úkonov uvedených predsedníčkou okresného súdu vo vyjadrení, poukazuje na najpodstatnejšie úkony vykonané vo veci:

Vec bola postúpená okresnému súdu 23. februára 2004. Okresný súd predložil spis 26. marca 2004 najvyššiemu súdu na rozhodnutie o návrhu navrhovateľov na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava III. Najvyšší súd konanie o prikázaní veci Okresnému súdu Bratislava III zastavil uznesením sp. zn. 2 Ndc 64/2004 na základe späťvzatia návrhu navrhovateľov. Po vrátení veci vyzval okresný súd uznesením sp. zn. 5 C 14/2004 z 12. mája 2004 navrhovateľov na doplnenie podania. Navrhovatelia návrh doplnili 4. júna 2004. Následne, okresný súd vyzval navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku, návrh zaslal na vyjadrenie žalovaným a k spisu vyžiadal súvisiace spisy organizačných zložiek ministerstva vnútra a Okresného súdu Žilina sp. zn. 2 C 69/00. Okresný súd nariadil prvé pojednávanie vo veci na 11. máj 2005, na ktorom uznesením rozhodol o zastavení konania o návrhu žalobcu v 2. rade (JUDr. J. R., pozn.), vykonal dokazovanie výsluchom sťažovateľa, žalovaného v 2. rade – JUDr. M. K., a pojednávanie odročil na 29. jún 2005, na ktorom pokračoval v dokazovaní vypočutím žalovaných a odročil ho na 26. október 2005, predovšetkým z dôvodu požiadania ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) o zbavenie mlčanlivosti žalovaného v 2. rade a vykonanie ďalších úkonov. Uvedený termín pojednávania bol zrušený a novostanovený termín na 11. január 2006 bol následne odročený na 1. marec 2006. Po doplnení dokazovania bol odročený na 26. apríl 2006 s tým, že minister vnútra bude opätovne požiadaný o rozhodnutie o oslobodení od povinnosti mlčanlivosti žalovaného v 2. rade podľa § 40 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na to, že do dňa nariadeného termínu pojednávania minister vnútra o žiadosti nerozhodol, okresný súd o tejto skutočnosti informoval účastníkov konania a pojednávanie odročil na neurčito. V ďalšom období okresný súd opakovane 19. októbra 2006, 21. januára 2008 a 14. apríla 2008 urgoval ministra vnútra o vybavenie žiadosti o oslobodenie od povinnej mlčanlivosti. Potom, ako minister vnútra rozhodnutím č. p.: SITB-62-190OUS-2008 z 28. mája 2008 rozhodol o oslobodení od povinnosti mlčanlivosti, okresný súd nariadil pojednávanie na 1. apríl 2009, ktoré pre neúčast' účastníkov konania odročil na 6. máj 2009. (Pre zapožičanie spisu ústavnému súdu sa uvedené pojednávanie neuskutočnilo, pozn.)

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne

až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

9. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

9.1 Predmetom namietaného konania je návrh na konanie o ochranu osobnosti. Ide o občiansko-právnu vec, ktorá patrí do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Rozhodnutie súdu v primeranej lehote však má v uvedených veciach obzvlášť závažný význam (morálna satisfakcia a jej aktuálnosť). Okresný súd vo svojom vyjadrení priet'ahy v konaní nepriznáva a nepoukázal ani na právnu alebo skutkovú zložitosť veci. Za jediný dôvod, v dôsledku ktorého vznikli v konaní priet'ahy, označuje nevydanie rozhodnutia o oslobodení od povinnosti mlčanlivosti ministerstvom vnútra. Uvedené tvrdenie nemožno akceptovať ako dôvod pre viac ako päťročné konanie vo veci.

9.2 Správanie sťažovateľa je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ má určitý podiel na doterajšej dĺžke konania. Počas konania uskutočnil sťažovateľ viacero procesných úkonov (návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu, vznesenie námietky zaujatosti sudcov okresného súdu a krajského súdu, späťvzatie návrhu na prikázanie veci inému súdu, doplnenie návrhu a opakovaná zmena návrhu, odvolanie proti rozhodnutiu o povinnosti doplatiť súdny poplatok, čiastočné späťvzatie návrhu), ktoré si vyžiadali úkony súdu a k tomu primeraný čas na ich vykonanie, s čím sťažovateľ, sám osoba znalá práv a povinností sudcov a požiadaviek kladených na ich nezávislosť a nestrannosť, musel rátať už pri ich uplatňovaní.

9.3 Ústavný súd sa napokon zaoberal postupom okresného súdu v uvedenej občiansko-právnej veci.

Konanie vedené okresným súdom začalo pôvodne spoločným návrhom sťažovateľa a JUDr. J. R. (ktorý svoj návrh 9. mája 2005 zobral v celom rozsahu späť) podaným 18. augusta 2003 na Okresnom súde Žilina. Po vznesenej námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline a v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, bola vec postúpená okresnému súdu 23. februára 2004. Z chronológie úkonov vykonaných Okresným súdom Senica a uvedených vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu, ako aj zo spisu sp. zn. 5 C 14/2004 ústavný súd zistil, že konanie vo veci prebieha už viac ako päť rokov. Ústavný súd v konaní vo veci nezisťoval obdobia, ktoré by boli poznamenané úplnou nečinnosťou súdu, ale zaoberal sa doterajšou dĺžkou konania a považuje ho za také, ktoré je poznamenané priet'ahmi ako celok a zároveň neefektívne. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo po viac ako roku od postúpenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Napriek uskutočneným pojednávaniam (11. mája 2005, 29. júna 2005, 11. januára 2006, 1. marca 2006, 26. apríla 2006 a 1. apríla 2009) súd nemá dosiaľ vykonaným dokazovaním k dispozícii podklady pre meritórne rozhodnutie vo veci. Zo spisu vyplýva, že tento bol v období od 23. októbra 2006 do 22. mája 2007 zapožičaný Okresnému súdu Bratislava III ku konaniu vedenému pod sp. zn. 15 Ct 55/03. Okresný súd uznáva, že k priet'ahom v konaní došlo v období od 11. apríla 2006 do 13. júna 2008, tieto však nevznikli jeho nečinnosťou, ale nerozhodnutím ministra vnútra o žiadosti o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti svedka a žalovaného v 2. rade. Zo spisového materiálu vyplýva, že okresný súd požiadal ministra vnútra o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti prvýkrát 29. júna 2005, ktorý rozhodnutím z 22. februára 2006 žalovaného v 2. rade oslobodil od povinnosti mlčanlivosti, avšak v nedostatočnom rozsahu pre uvedené konanie. Okresný súd preto 11. apríla 2006 opätovne požiadal ministra vnútra o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti žalovaného v 2. rade pre veci tajné a prísne tajné (po telefonáte s pracovníkom ministerstva vnútra z 25. apríla 2006, že o žiadosti nebolo dosiaľ rozhodnuté, okresný súd túto skutočnosť oznámil účastníkom konania a pojednávanie vo veci odročil na neurčito). Vybavenie žiadosti urgoval okresný súd listami z 19. októbra 2006, 21. januára 2008 a 14. apríla 2008. Rozhodnutie ministra vnútra o oslobodení od

povinnosti mlčanlivosti bolo okresnému súdu doručené 13. júna 2008, napriek uvedenému okresný súd vo veci rozhodol o čiastočnom zastavení a pripustení zmeny petitu žaloby uznesením z 3. marca 2009 a pojednávanie nariadil na 1. apríl 2009.

Ústavný súd konštatuje, že konanie na okresnom súde trvá viac ako päť rokov, je poznamenané priet'ahmi ako celok a vzhľadom na predmet konania, ktorým je ochrana osobnosti, uvedeným konaním došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

10. Keďže ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

11. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý

vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (napr. IV. ÚS 210/04, IV. ÚS 205/08).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk (6 639 €) a to z dôvodu, že neúmerné prieťahy majú za následok stratu dôkazov alebo ich hodnoty, pričom neskoré rozhodnutie vo veciach ochrany osobnosti môže stratiť pre účastníka konania zmysel. Sťažovateľ je príliš dlho vystavený neistote o výsledku procesu a s tým spojenou úzkosťou a stresom.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd prihliadol pri svojom rozhodovaní na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu a skutočnosť, že k nej prispel svojím správaním aj samotný sťažovateľ.

Zohľadňujúc všetky uvedené skutočnosti a konštatované zbytočné prieťahy ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

12. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou JUDr. T. P. Ústavný súd ich priznal v súlade s vyčíslením doručeným mu advokátkou 27. marca 2009 za dva úkony právnej služby v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 223,46 € (za každý úkon právnej služby 105,42 € a 2-krát režijný paušál po 6,31 €).

Odmenu právnej zástupkyne sťažovateľa je okresný súd povinný zaplatiť na účet advokátky podľa bodu 4 výroku tohto nálezu.

13. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009